PIAŢETA CU BĂNCI DE MARMURĂ

BOGDAN FICEAC

POVESTIRE PREMIATĂ LA CONCURSUL DE LITERATURĂ ŞI ARTĂ DE ANTICIPAŢIE TEHNICO-ŞTIINŢIFICĂ, EDIŢIA 1985

STRICT SECRET

CLEMENS FAVEL: 36 de ani, agent comercial. Punctaj maxim la testul secret F.I.D.A. Introdus cu aprobarea Departamentului Special de Cercetări printre testele necesare angajării. Supus intervenţiei de microchirurgie genetică la data de 23.06.19... cu ocazia unei banale operaţii de apendicită.

Privea prin geamul prăfuit spre mica piaţetă dreptunghiulară cu alei albe, cu arbuşti ovoidali, tunşi minuţios şi cu bănci de marmură. Presimţea ceva dureros, iminent, ceva ce i se întîmplase de nenumărate ori pînă acum, dar de care nu reuşea să-şi amintească. Cercetă iarăşi piaţeta. Ştia că este cea de la intersecţia cu bulevardul Santaroga pe care mergea acum tramvaiul, nu avea nici un dubiu în privinţa asta, dar nu izbutea s-o identifice cu imaginile ei anterioare păstrate în memorie. Emana o impresie de stranietate datorată poate şi edificiului hexagonal, necunoscut, cu o intrare

monumentală şi fresce imense, apărut în spatele ei. Cei cîţiva platani risipiţi în spatele băncilor crescuseră şi ei extinzîndu-şi coroanele, gardurile vii erau altfel orientate, chiar şi aleile aveau parcă alte trasee. Oamenii se plimbau tăcuţi, erau mai ales perechi de îndrăgostiţi ce preferau ora aceea de seară tîrzie, albastră, de primăvară. Îi urmărea cu atenţie, pe rînd, şi presentimentul acela de inevitabilă durere i se accentua continuu. Ar fi vrut să renunţe, să-şi smulgă privirile de pe geamul murdar, însă o curiozitate bolnavă, mai presus de voinţa lui, îl împiedica. Privi acum spre o bancă retrasă într-o nişă de verdeaţă. Brusc, durerea surdă, organică, izbucni copleşindu-l. Alice şedea acolo alături de bărbatul brunet pe care îl recunoscu după mustăcioara subţire şi mica cicatrice de pe tîmpla dreaptă, în prelungirea sprîncenei. Se ţineau de mînă şi Alice îl privea zîmbind, cu ochii mari şi umezi, părînd că pentru ea nu mai există pe lume altceva. Bărbatul îi vorbea, dar curînd se opri şi o mîngîie uşor pe buclele blonde. Încet, ea veni în întîmpinarea sărutului cu buzele întredeschise...

Intensitatea durerii depăşi pragul suportabilului. Se trezi înfiorat şi deschise ochii rămînînd cu privirea pierdută în bezna camerei. Numai dreptunghiul ferestrei se contura ceva mai puţin întunecat datorită lucirilor slabe, de-o clipă, ale şiroaielor de apă. Ploua neîntrerupt, de cîteva zile, şi ropotul picăturilor pe acoperişul de tablă suna monoton şi obsedant. Dar el nu auzea nimic, nu vedea nimic în afara acelui ultim sărut estompat, distorsionat, rătăcit în ascunzişurile subconştientului său. O gheară de fier părea că-i striveşte inima şi durerea se răspîndea fluidă şi grea în piept, în braţe, de-a lungul carotidei spre creier, amorţindu-l. Nu mişca de teamă să nu amplifice tortura, încerca să-şi repete că totul nu fusese decît un coşmar, un vis urît care acum se sfîrşise. Dar nici el nu mai credea că este doar atît. De luni de zile, în fiecare noapte, cu regularitate, avea aceleaşi coşmaruri. Invariabil, soţia lui cu bărbatul necunoscut cu cicatrice pe tîmpla dreaptă plimbîndu-se pe aleile parcului, hoinărind pe străzi, vorbindu-şi, privindu-se, sărutîndu-se ca doi îndrăgostiţi pentru care nimic în lume nu contează în afara iubirii lor.

Căldura devenise înăbuşitoare, transpiraţia îi brobonise faţa, gulerul pijamalei, perna erau ude, braţul drept îi amorţise, dar nu mai găsea puterea de a se ridica, de a-şi învinge durerea. Pentru a suta oară în nopţile acestea ploioase îşi rememoră comportarea ei, discuţiile pe care le avuseseră înaintea plecării lui, încercă să-şi amintească intonaţia glasului ei, gesturile şi unele ezitări punîndu-le în legătură cu alte mici amănunte, construind ipoteze îngrozitoare ce îi confirmau visele. Unsprezece zile trecuseră de cînd el venise aici, în sud, la filiala companiei să aplaneze conflictul cu

muncitorii zilieri. Ea îl încurajase ştiind că pentru el îndeplinirea cu succes a misiunii echivala cu o avansare sigură. Îi promisese că îi va telefona zilnic, plînsese puţin la gară, dar abia acum înţelegea el de ce fusese de acord cu plecarea lui. Voia să rămînă singură. Ieri nici nu-i telefonase şi astăzi a motivat că fusese la spital, la o mătuşă grav accidentată, dar el presimţea că minte. Întotdeauna a suspectat-o. Alice era foarte frumoasă, bărbaţii roiau în jurul ei, chiar ea îi încuraja arătîndu-se flatată de complimentele pe care i le adresau, participînd la conversaţiile lor, zîmbind întotdeauna. Pentru el, de cînd a cunoscut-o, viaţa devenise un calvar, trebuia s-o urmărească permanent pîndind orice gest, orice privire. Alice îl ruga mereu să aibă încredere în ea, să n-o mai agaseze cu gelozia lui absurdă, ea îl iubeşte şi nu l-ar înşela sub nici un motiv. Dar el ştia că toate jurămintele ei erau făcute numai pentru a-i distrage atenţia. Acum înţelegea chiar şi de ce insistase ea să-i telefoneze în fiecare zi. Pentru a nu fi obligată să rămînă în casă aşteptînd telefonul lui.

Erau apoi coşmarurile acestea obsedante, stranii, ce îl torturau în fiecare noapte. Extraordinar de intense, mult mai impresionante decît visele obişnuite. Era sigur că bărbatul cu cicatrice există în realitate, simţea că totul este mai mult decît o simplă elucubraţie a subconştientului său.

Inima îl durea surd, simţea că se sufocă, amorţise.

Nu mai putea suporta. Trebuia să verifice totul înainte de a ajunge o epavă. Deja slăbise mult, ochii îi ardeau de febră, pielea i se ridase.

Se hotărî brusc. Sări din pat şi aprinse lumina. Va pleca în chiar noaptea aceasta. Dacă Alice îl înşela era sigur că o va surprinde. Cu gesturi febrile îşi luă hainele aruncate în dezordine pe fotoliu şi se îmbrăcă.

Trecu spre birou şi deschise sertarul unde ţinea o parte din bani. Întinse mîna şi brusc încremeni. Alături de portmoneu, aruncat spre fundul sertarului, zăcea pistolul greu de care nu se despărţea în misiunile dificile. Un Colt 45.

Îl atinse cu vîrful degetelor mîngîindu-l uşor, cu teamă, apoi îl înşfăcă decis şi îl înfundă în buzunarul hainei.

*

Noaptea era pe trecute. Aştepta de două ore ascuns la intrarea imobilului vecin cu cel în care locuia. Pe strada pustie, lumina galbenă a becurilor începea să se piardă în albastrul închis al zorilor. Din cînd în cînd, ţiuitul îndepărtat al sirenelor maşinilor de poliţie sfîşia tăcerea pierzîndu-se rapid.

Nu simţea frigul. Aştepta imobil, cu faţa albă, împietrită, cu mîna în

buzunar, încleştată pe mînerul pistolului. Totul se sfîrşise. Aşa cum presimţise, pe Alice nu a găsit-o acasă. Lipsise toată noaptea. Bănuielile lui deveniseră certitudine. Acum nu mai simţea nimic altceva decît o ură imensă.

Zgomotul unui motor îi atrase atenţia. Privi în lungul străzii şi zări farurile unei maşini care se apropia. Se trase la adăpostul întunericului în holul de la intrare.

Un taxi galben trecu pe lîngă el şi opri în faţa imobilului său.

Îşi reţinu respiraţia. Trăsăturile i se crispară şi inima începu să-i bată violent. Din taxi coborî Alice. Înăuntru, pe locul din spatele şoferului se afla un bărbat în costum alb care zîmbea urmărind-o. În lumina becului de pe trotuar desluşi pe faţa lui, în prelungirea sprîncenei drepte, o mică cicatrice. Degetele i se încordară pe patul rece al armei.

Alice flutură cu mîna un semn de rămas bun. Zîmbea. Faţa îi era obosită. Se îndreptă spre intrare căutînd cheia în poşetă. Maşina demară şi dispăru la prima intersecţie.

Ieşi nesigur, tăcut, din umbra holului, sprijinindu-se de zid. Încet, ca un automat, ridică pistolul şi îl aţinti asupra ei.

Alice nu îl observase. Era pe jumătate întoarsă cu spatele la el. Descuia uşa masivă a blocului, în clipa cînd puse mîna pe clanţă, el apăsă pe trăgaci.

Ce s-a întîmplat în clipele imediat următoare, nu putea să-şi amintească precis. Detunătura îl cutremurase. Văzuse trupul femeii ghemuit pe scările de piatră ale intrării, dîra de sînge curgînd spre rigolă, se speriase, fugise, apoi brusc se întoarse, îi smulse poşeta din mînă – degetele cu unghii lăcuite o strîngeau încă spasmodic –, fugi iarăşi pierzîndu-se în întunericul unor străduţe lăturalnice. Poşeta o aruncă într-un canal şi abia mai tîrziu îşi dădu seama că voise instinctiv să însceneze o crimă obişnuită avînd ca mobil jaful. Nu-şi amintea pe unde alergase. Doar la un moment dat, traversînd în fugă o stradă întunecată, nimerise în lumina farurilor unei maşini. Frîna bruscă, în scrîşnete acute, îl salvă, dar nu reuşi să evite lovitura. Căzu într-o parte pe capotă. Nu simţi nici o durere. Văzu prin parbriz figura speriată a şoferului, în spatele lui mai era cineva în haine albe, dar nu le dădu atenţie. Sări din nou pe stradă continuîndu-şi fuga uşor şchiopătînd. Mai auzi în urmă înjurăturile şoferului şi zgomotul maşinii care pornea, îşi pierdu urma printre blocurile masive, înnegrite de timp.

Îşi reveni abia la gară. Cumpără un bilet, casierul dormita, nici nu-l privise şi se urcă în tren.

Pe fereastră, în zgomotul ritmic al roţilor, plantaţiile albe de bumbac se

întindeau pînă la orizontul înroşit de primele raze ale soarelui.

Era încă amorţit şi singurul lucru la care se gîndea era dacă nu lăsase vreo urmă. Nu găsi nimic neliniştitor.

*

La una dintre măsuţele de pe terasa cafenelei stăteau doi bărbaţi. Unul fuma privind absent spre forfota serii, celălalt răsfoia preocupat ziarul, sorbind din cafeaua aflată în faţa lui.

Deodată, trăsăturile celui cu ziarul se crispară. Chiar şi mica cicatrice de pe tîmpla dreaptă i se înroşi uşor. În colţul din stînga jos al ultimei pagini apărea fotografia unei femei cu trăsături delicate, blondă, cu ochii mari şi umbroşi. Alături, un text telegrafic: „ALICE FAVEL, 31 de ani, a fost împuşcată şi jefuită azi dimineaţă pe strada S... de către o persoană rămasă neidentificată. Victima se află internată în stare gravă la Spitalul Central de Urgenţă. Cei ce pot furniza informaţii care să permită arestarea criminalului sînt rugaţi să telefoneze la Inspectoratul General de Poliţie, numărul...”

— Ce s-a întîmplat, Vance? întrebă celălalt bărbat care observase tresărirea prietenului său.

— Femeia asta (Vance îi arătă ziarul bătînd cu degetul peste fotografie), de ea îţi vorbisem înainte. Uite, a fost împuşcată imediat după ce am lăsat-o în faţa imobilului în care locuia.

— Iartă-mă, n-am fost prea atent. Cum spuneai că ai întîlnit-o?

— Mă întorceam de la serata oferită de Ralf. Luasem un taxi. În dreptul clinicii doctorului Morowitz am văzut-o în stradă făcînd semn insistent. I-am spus şoferului să oprească şi am invitat-o înăuntru. M-a întrebat unde merg şi a răsuflat uşurată aflînd că avem acelaşi drum. M-a rugat să facem un mic ocol pentru a o lăsa acasă, ceea ce, evident, am acceptat. Era foarte supărată. O mătuşă de-a ei suferise un accident de circulaţie şi fusese operată în noaptea aceea. Ea a stat pînă tîrziu, cînd doctorul de gardă a reuşit s-o convingă că bătrîna era în afara oricărui pericol.

Celălalt îl asculta examinînd fotografia.

— E drăguţă, chiar foarte drăguţă.

— Da. Şi fotografia nu este prea reuşită. S-o fi văzut în realitate... Am încercat să-i propun o întîlnire, dar n-a mers. Aproape m-a umilit.

— Ce spui?! zîmbi celălalt surprins. Nu credeam că pe tine te poate umili o femeie.

— Uite că da. Şi, să fiu sincer, nu m-a deranjat deloc. Sînt sătul de

femeile care abia aşteaptă să-ţi cadă în braţe. Ea era altfel, înţelegi, mi-ar fi plăcut s-o întîlnesc înainte.

— Înainte de ce?

— Am uitat să-ţi spun, era măritată. Aş fi curios să-l văd pe norocosul care i-a sucit capul. Mi-a vorbit despre el aproape tot timpul. Îl iubea foarte mult.

Celălalt nu comentă. Citea textul de lîngă fotografie.

— Şi n-ai văzut nimic suspect înainte sau după ce ai lăsat-o acasă?

— Nimic, Mark, strada era pustie.

— Nici prin împrejurimi, vreun tip dubios?

— Nu (se opri o clipă încruntînd sprîncenele, apoi vorbi febril). Ba da, la cîteva străzi mai departe, un tip a ţîşnit dintr-o străduţă chiar în faţa taxiului. L-am lovit zdravăn, dar a scăpat. Şchiopăta uşor.

Mark deveni brusc interesat.

— Cum arăta?

— Nu ştiu. Nu i-am văzut figura. Crezi că ar avea vreo legătură cu crima?

— S-ar putea. Cînd s-a întîmplat incidentul?

— La zece minute, maxim un sfert de oră după ce am lăsat-o pe... (se uită în ziar) Alice acasă. Oprisem la localul lui Bernie, de unde am luat nişte ţigări, apoi am plecat iarăşi, cînd, la prima intersecţie, l-am lovit pe individ.

Mark tăcea. Privea în gol, îngîndurat. După un timp, rosti convins:

— Vance, cred că l-aţi accidentat chiar pe asasin.

Vance rîse neîncrezător:

— Iar faci pe detectivul, Mark?

Celălalt nu luă în seamă ironia.

— Vorbesc serios. Ar fi bine să anunţi poliţia.

— Ce să le spun? Nici nu l-am văzut.

— Dar l-a văzut. În mod sigur şoferul... Este, oricum, un indiciu,

— Nu, Mark. Nu cred că, este chiar atît de important. Şi, la urma urmei, ştii că nu-mi place să am de-a face cu poliţia.

Mark nu renunţă.

— Fă-o măcar pentru ea, Vance. Am înţeles că o placi, şi chiar foarte mult. După ce va ieşi din spital...

— Crezi că am vreo şansă?

— Cu femeile nu se ştie niciodată. Nu pierzi nimic dacă încerci. Dar Vance nu era convins. Murmură alb:

— Nu ştiu, Mark, nu ştiu cum e mai bine. Măcar dacă l-aş fi văzut...

Deodată însă, ochii îi străluciră.

— Am găsit! Îl avem la mînă!

Mark îl privi derutat. Celălalt continuă febril:

— Amprentele! Cum de nu m-am gîndit pînă acum! Cînd l-am lovit a căzut pe capotă sprijinindu-se în mîini. Amprentele lui au rămas imprimate pe taxi. Cred că încă pot fi preluate.

Se ridică grăbit şi îşi făcu loc printre mese îndreptîndu-se spre cabina telefonică.

*

Au trecut cinci ani. Îngrozitor de încet.

Acum Clemens Favel îl privea pe omul masiv, spîn, cu faţa dură, cum scria la birou, completînd formularul în timp ce se ştergea de transpiraţie cu o batistă mare, în carouri. Cînd termină, iscăli şi aplică ştampila.

— Eşti liber, Favel, îi spuse întinzîndu-i documentul de eliberare din penitenciar.

Mîna lui Favel tremură cînd luă actul. Directorul se adresă gardianului rămas în picioare la uşa.

— Wilkins, condu-l pînă la ieşire!

Nu era atent pe unde mergea. Se detaşase de realitate. Înregistra mecanic culoarul îngust, fereastra din capăt prin care lumina cădea oblic, uşile grele de stejar. Picioarele se mişcau anevoie, tîrşîite, hainele cu miros de naftalină păreau incredibil de uşoare şi comode, cu toate că deveniseră mult prea largi. Ştia că slăbise, că tîmplele îi albiseră, că o mulţime de riduri îi brăzdau faţa. Avea pungi sub ochi, privirea îi era tulbure, se simţea obosit, la capătul puterilor. Dar îi rămăsese speranţa. O speranţă nebunească, uneori o credea chiar absurdă, însă ea singură îl menţinuse în viaţă toţi aceşti ani. Ştia că Alice divorţase imediat după proces, îl duruse enorm, dar îi dădea dreptate. El singur era vinovat, îngrozitor de vinovat. Cu toate acestea putea spune că avusese noroc. Glonţul o lovise sub omoplat, trecînd la cîţiva milimetri de inimă. Nu a ucis-o, dar a ucis iubirea pe care i-o purtase, de care el aflase cînd era mult prea tîrziu, iubirea pe care o dorise, pe care o avusese, dar în care n-a vrut să creadă. A torturat-o pe Alice, s-a torturat pe el însuşi cu născocirile creierului său înfierbîntat, a distrus tot ce era frumos, şi-a bătut joc de viaţa lui şi a ei. Totul din cauza unei gelozii absurde, ilogice, pe care singur o crease şi o amplificase simţind parcă o voluptate bolnavă a durerii. Chiar şi coşmarurile acelea ale imaginaţiei lui furibunde se datorau psihicului alterat de bănuieli, forţat să închipuie chiar

şi în somn ipoteze aberante. Se gîndise mult la toate acestea, cinci ani avusese timp suficient să se analizeze, să-şi disece trăirile de atunci, să găsească explicaţii. Singurul lucru care îl nedumerise întrucîtva era existenţa reală a bărbatului cu cicatricea din visele lui. Se dovedise la proces că nu avea nici o legătură cu Alice, o cunoscuse întîmplător chiar în seara aceea şi totuşi îi apăruse obsedant în coşmaruri. Psihiatrul a presupus că îl văzuse cîndva întîmplător, fără să-i acorde o atenţie deosebită, dar imaginea lui îi rămăsese în subconştient fiind reactivată în timpul somnului.

Ajunseseră în curtea interioară. Cenuşie, pavată cu piatră, înconjurată de pereţi înalţi cu şiruri suprapuse de geamuri cu gratii. Se îndreptă spre poarta de fier din gangul intrării. Nu-i venea să creadă că va fi iarăşi liber. Pulsul i se accelerase, privirea îi era mai limpede, parcă şi mersul îi devenise mai apăsat. Îl privea pe Wilkins, care mergea tăcut alături de el şi i se părea un prieten vechi, în ciuda uniformei lui de gardian.

Speranţa îl înviora mai mult ca oricînd. Cinci ani în care trăise cu ea, cinci ani în care s-a convins de adevărul acela teribil de simplu că singurul lucru de preţ în viaţa asta mizerabilă este iubirea. Iar pentru el, iubirea era Alice. O pierduse odată, dar acum va face tot ce-i va sta în putinţă s-o recucerească. Trebuia s-o recucerească. Viaţa lui n-ar avea nici un sens fără Alice.

Se opriră. Wilkins îi arătă subofiţerului de serviciu documentele lui, apoi deschise uşa decupată în poarta masivă de fier. Soarele amiezii aproape îl orbi. Ieşi pe trotuar şi se opri, uşor dezorientat. Se dezobişnuise de circulaţia străzii.

Auzi vocea gardianului şi se întoarse spre el.

— Mult noroc, Favel.

În fond, Wilkins era un bărbat de treabă. De ce şi-o fi ales tocmai meseria asta?

*

Privea prin geamul murdar al tramvaiului, evitînd privirile celorlalţi călători. Hainele largi, cu miros de naftalină îl făceau să se simtă jenat. I se părea că toţi ştiu de unde vine şi îl compătimesc sau, dimpotrivă, îl acuză. Era şi puţin derutat. Varietatea de forme şi culori a străzii, sunetele maşinilor, vorbele, amestecul de parfumuri, licărul reclamelor erau mult prea contrastante cu lumea cenuşie a penitenciarului în care trăise atîţia ani.

Se concentră asupra străzii. Tramvaiul se apropia de intersecţia cu bulevardul Santaroga.

Dincolo de geam apăru, deodată, piaţeta mică, dreptunghiulară, cu alei albe şi bănci de marmură. Tresări şi mîinile i se încleştară pe bara de susţinere. Platanii crescuseră, aleile aveau alte orientări decît cele din amintirea lui, iar în spate apăruse un edificiu hexagonal cu o intrare monumentală şi fresce uriaşe. Sîngele îi zvîcnea puternic în tîmple şi o ceaţă uşoară îi acoperi ochii. Simţea din nou gheara aceea, uitată de mult, cuprinzîndu-i inima. Se întoarse spre bătrîna elegantă, cu pantofi şi poşetă de lac, de lîngă el. Vocea îi era răguşită şi abia reuşi să articuleze cele cîteva cuvinte.

— Scuzaţi-mă... ce clădire este aceea...?

Bătrîna îl privi surprinsă, îl cercetă scurt, din cap pînă-n picioare şi răspunse distantă:

— Noul teatru al oraşului. Se vede că...

Privirea lui sticloasă o întrerupse.

Febril, Clemens se întoarse iarăşi spre geam. Cerceta cu aviditate piaţeta. Ochii îi erau dilataţi la maximum, buzele albite tremurau abia perceptibil, faţa îi devenise îngrozitor de palidă. Presimţea... Brusc inima i se opri. Pe banca retrasă în nişa de verdeaţă, Alice, era ea fără îndoială, aproape neschimbată, stătea lîngă bărbatul brunet cu cicatrice pe tîmpla dreaptă. Se ţineau de mîini şi ea îl privea zîmbind cu dragoste, detaşată de lumea din jur. Bărbatul îi vorbea dar curînd se opri şi o mîngîie pe buclele blonde. Încet, ea veni în întîmpinarea sărutului cu buzele întredeschise...

Pentru Clemens Favel, realitatea începu să se estompeze, vocile nu se mai auzeau, privirea îi deveni neclară, totul părea un vis, formele căpătau tente de ceaţă, uşoare irizări, nu le mai înţelegea, nu mai judeca. Paşii îl purtară mecanic spre uşă, tramvaiul oprise în staţie, îşi făcu loc să coboare impasibil la reproşurile celor lezaţi de gesturile lui brutale, ajunse pe trotuar, mergea fără să se ferească, lumea îl privea ca pe un nebun dîndu-se la o parte din calea lui. Abia în faţa micului magazin de arme se opri şi intră. Zgomotul clopoţelului de deasupra uşii avertiză vînzătorul, un tînăr brunet, cu părul tuns perie, care apăru din spatele unei draperii grele de pluş.

— Bună ziua, domnule. Cu ce vă putem servi?

Vocea lui Favel era incoloră:

— Un revolver.

— Ce model doriţi?

— Indiferent.

— Un „Beretta”.

Vînzătorul se întoarse, luă revolverul din raft, îl verifică şi îl puse pe tejghea. Privirea tulbure, absentă, a lui Favel, paloarea feţei golită de sînge

îl înflorau, dar meseria lui nu era să pună întrebări, ci să vîndă arme. Oricum erau făcute pentru a ucide. El era un simplu vînzător.

— Cîte cutii de cartuşe doriţi? Una, două?

Favel nu înţelese imediat întrebarea. Vedea încă privirea plină de dragoste a lui Alice; mîngîierile bărbatului cu cicatrice, sărutul acela îngrozitor şi definitiv. Răspunse automat, fără să gîndească:

— Una...

Oricum erau prea multe. Dar acum nu mai conta. Nimic nu mai conta. Singurul lucru de care avea nevoie era pistolul acesta şi un glonţ. Un singur glonţ.

Pentru el...

Clemens Favel s-a sinucis la data de 16.09.19.. Luînd în considerare şi celelalte patru cazuri studiate, s-a decis întreruperea pe o durată încă neprecizată a experimentelor cu material uman de reactivare genetică a capacităţii de premoniţie. Toate datele existente în această fişă au fost transferate Institutului de Cercetări Temporale.
Fişa va fi distrusă imediat după citire.